

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov Nr. 87 af 13. Marts 1942 om Ændring i Lov Nr. 107 af 31. Marts 1932 om Apotekervæsenet og i Lov Nr. 108 af 31. Marts 1932 om Apotekerafgift og Tilskud fra Apotekerfonden.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6383; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 1146).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Ingeborg Hansen: Det foreliggende Forslag gaar i Korthed ud paa at forhøje Grænserne dels for Tilskud fra Apotekerfonden, dels for Afgiftsfrihed til Apotekerfonden fra 8 000 til 12 000 Kr. Mit Parti har ikke noget at indvende mod Lovforslaget, men kan tilsige det en velvillig Behandling.

Ravn: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget vor Støtte. Vi finder de her foreslaaede Ændringer rimelige, og jeg kan derfor anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Lovforslagets Ophøjelse til Lov.

Johanne Dahlerup-Petersen: Ogsaa De konservative Folkeparti kan medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Der gives gennem Lovforslagets enkelte Bestemmelser Garantier for, at de smaa Landapoteker kan klare sig, at Apotekeren paa det lille Apotek med den lille Kundekreds og den ringe Omsætning kan svare enhver sit og alligevel have Indtægter, der ikke ligger under hans Medhjælperes. Lønningerne til Farmaceuterne har været jævnt stigende, siden Apotekervæsenets Tilskuds- og Afgiftsforhold blev fastsat ved Loven af 1932, og med Hensyn til Fastsættelse af Apotekerfondens Tilskud i Relation til Lønningerne og Prisniveau har Revisionsforslagene af 1942 og 1945 virket paa samme Maade, som nærværende Forslag tilsigter.

Lovforslaget paafører hverken Stat eller Kommune forhøjede Udgifter. Det er Apotekerfonden, som hviler i sig selv, der maa klare den Stigning fra 35 000 Kr. i 1946—47 til 70 000 Kr., som Merudgiften kan anslaaes til for 1947—48.

Det oplyses i Bemærkningerne, at Apotekerpriserne sættes ned fra 1. Maj i Aar. Apotekerfondens Formue har kunnet bære denne Nedsættelse. Denne Nedsættelse blev der lyst efter ved Behandlingen af

Revisionsforslaget i 1942, og det er glædeligt at se, at Tanken nu er blevet virkeliggjort. Det er dyrt at komme paa Apotek, og vi hilser med Glæde, at de syge slipper billigere til at faa deres Medicin.

Vi kan tilsige Lovforslaget vor Støtte.

Anna Westergaard: Den midlertidige Forhøjelse af Grænserne for visse Apotekers Opnaaelse af Tilskud fra Apotekerfonden og for Fritagelse for at svare Apotekerafgift blev i 1942, da vi første Gang foretog den, væsentligst begrundet i det Forhold, at Lønningerne for det apoteksansatte, farmaceutiske Medhjælperpersonale efterhaanden var blevet hævet saa meget, at Apoteksmedhjælperne, der opnaaede Apoteksprivilegium, undertiden vilde faa en Indtægt som Apotekere, der laa betydeligt under, hvad de hidtil havde haft, og tillige under, hvad Medhjælperne ved deres eget Apotek lønnedes med. Det var et urimeligt Forhold, og det maatte virke som en god Motivering for at hæve Grænserne. Siden 1942 har der imidlertid fundet nye Lønstigninger Sted, og der foreslaas nu en ny Ændring af Grænserne — denne Gang en ganske væsentlig Ændring. Den afviger fra Princippet i den tidligere Ændring, hvor man lod Tilskudsgrænsen ligge lige ved Lønnen for den ældste Aldersklasse af apoteksansatte farmaceutiske Medhjælperne, medens man nu lægger den væsentligt højere, nemlig mellem 1 000 og 2 000 Kr. højere — altsaa for de paagældende Apotekere en meget kulant Ordning. En medvirkende Grund til, at man gør dette, er, som det ogsaa er anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der med Virkning fra 1. Maj er gennemført en Nedsættelse af Apotekerpriserne, en Nedsættelse, der i Bemærkningerne anslaaes til at ville andrage ca. 2 Mill. Kr. aarlig. Denne Nedsættelse er i øvrigt overordentlig paakrævet, og den har forhaabentlig en saadan økonomisk Rækkevidde, at den for det store Publikum, for hvem Medicin er en Nødvendighed, faar en virkelig og mærkbar Betydning, saa at Priserne paa Medicin kommer til at ligge paa et rimeligt og overkommeligt Niveau, i Modsætning til hvad der i Øjeblikket er Tilfældet.

Loven af 1942 betegnedes som midlertidig, og det samme gælder den foreslaaede Lov, der skal være gældende indtil 1947—48. Det ser altsaa ud til, at der bliver Tale om en langvarig Midlertidighed, og der var maaske Grund til at overveje en Ordning, der kunde gælde under de forskellige Forhold uden nye Love, idet Kommunernes